

این جا خانه‌ی همه‌ی کارگران است

مدیر مسئول محترم «اندیشه جامعه»
با سلام و تحیات!

احتراماً پیرو چاپ مطلبی تحت عنوان «بنیان واقعی خانه کارگر» به قلم آقای حسین اکبری در شماره‌ی ۲۱ آن نشریه، لازم است موارد ذیل جهت تنویر افکار خوانندگان به چاپ برسد.

۱. در مورد انتقاداتی که در باب ارتقاء مبارزات سندیکالیستی و اتحادیه‌ای ارایه کرده بودید، لازم است بار دیگر به اطلاع شما برسد که مبارزات صنفی همواره بر بنیاد واقعیت‌های موجود استوار است. اصولاً نمی‌توان به تکاپوی پدیده‌های میان‌تهی برخواست. مبارزات صنفی بر روی زمین و نه بر توهمات ایده‌آلیستی تبلور می‌یابند. بازی با کلمات و اصطلاحات به هیچ ارتقاء و تحولی نمی‌انجامد. آنچه که حقیقتاً مبارزات صنفی کارگران را در ایران متحول می‌سازد، ساززاتی سبستی بر موضع‌گیری دولت و میزان تعهد دولت‌ها به کارگران و حتا موضع‌گیری کارفرمایان و طرفداران آن‌هاست. قطعاً مبارزه‌ی صنفی ترجمان خواست و همت کارگران است. حرکت و توفیق در این مسیر در عین بطنی بودن، توفنده و تحرک‌آفرین است. بی‌تردید اینک شرایط مناسب‌تر و رویارویی حقیقی‌تری برای تحول و پیشرفت در تشکلات و مبارزه‌ی صنفی پدید آمده است. این تلاش آرام - آرام می‌رود تا در بستر حقیقی خویش جریان یابد. در این مرحله تردید، آمان، نرسیدن، مرست بودن یا غلط بودن حرکات، همان‌گونه که ذهن نویسنده‌ی محترم آن

ماهنامه را به تحرک انداخته است. در بسیاری از کارگران نیز می‌تواند تردیدآفرین باشد، اما همان‌طور که نوشته‌اید کارگران به پای خود می‌آیند، خود می‌دانند که بمانند یا بروند، ضعیف شرکت کنند یا قوی. سرمایه‌ی ما همین است. البته آموزش و تلاش برای بهبود کیفیت کارهای تشکیلاتی و کوشش برای دستیابی به یک انسجام جدید، ضرورتی کتمان‌ناپذیر است.

۲. برای بار دوم تکرار می‌کنیم: تشکیلات خانه کارگر هرگز یک تشکل دولتی یا حکومتی نیست. اصول شناخته‌شده‌ای در اساسنامه‌ی آن وجود دارد که براساس قانون اساسی و اصل ولایت فقیه راه خود را دنبال می‌کند و باور ندارد که مبارزات صنفی از بیراهه‌ی قانون به‌جایی خواهد رسید.

البته در این مسیر و در این راستا، مبارزات صنفی کارگران و هویت این مبارزات قابل تقدیر است. آنچه که ما باید به آن احترام بگذاریم، خواست و اراده‌ی مردم و جهت‌گیری تشکلات برای تحقق خواسته‌های اصیل آنان است.

مبارزه‌ی صنفی باید در مسیر غیر سیاسی جریان یافته و بتواند اراده‌ی خویش را به جریان اندازد و کارگران باید به‌عنوان افراد صاحب نقش از طریق احزاب کارگری، اراده‌ی خویش را در این عرصه‌ها اعمال نمایند.

به خانه کارگر نه انگ حکومتی بزنید و نه از آن به‌عنوان یک مبارز سیاسی ضد حکومتی توقع و خواسته‌ای داشته باشید. دوری و نزدیکی در خانه کارگر با دولت‌ها یا تصمیمات آن‌ها با نحوه‌ی نگرش به منافع کارگران گره خورده است. هیچ زمان دشمنی کامل و هیچ زمانی دوستی مطلق حاکم نبوده است. واقعیت و اصالت دادن به کارگران بنیان کار ماست.

۳. بی‌شک ما تشکیلاتی هستیم که همواره خود را نیازمند بیان انتقادات و توجه به آن‌ها می‌دانیم. از دقت نظر و نازک‌بینی نویسنده در مورد راهپیمایی اول ماه مه و یا ضرورت آموزش و حق تغییر در باب نظر به جامعه‌ی کارگری ایران تقدیر می‌کنیم و تلاش خواهیم کرد که آمیزه‌ای از گفتارهای مقبول و انتقادات نویسنده را دریافت و به کار بندیم.

۴. مطالب بسیار مبهمی در مورد نقش، شوراها، اسلامی کار نوشته بودید که باید تصریح کنیم که این نهادها صنفی بوده و هرگز آن‌ها را نمی‌توان با نهاد

ایدئولوژیک انجمن اسلامی اشتباه گرفت. البته قطعاً می‌بایست تغییراتی در انتخابات و شیوه‌ی کار آن‌ها صورت پذیرد تا شوراها کاراتر و قوی‌تر گردند. این یک نظر آنتابولیستی می‌باشد که ما به‌جای بهبود و اصلاح یک تشکل،

- به خانه کارگر
- نه انگ حکومتی بزنید
- و نه از آن به‌عنوان یک مبارز
- سیاسی ضد حکومتی توقع
- و خواسته‌ای داشته باشید

فقط به تغییر عناوین اکتفا کنیم. نئونالیست‌ها قرن‌ها پیش نشان دادند که تغییر اسامی و عناوین فقط می‌تواند سبب دلخوشی خود آن‌ها گردد. جامعه به واقعیت‌های میان‌تهی توجهی زودگذر دارد. آنچه می‌ماند ماهیت راسخ و استوار مجموعه‌ای متشکل و منسجم است. از آن جهت به جای آن‌که اصرار کنیم؛ شورا، سندیکا شود، بهتر است بگوییم: چگونه شورا را اصلاح کنیم و بهتر است کارگران هر جا که بخواهند سندیکا یا انجمن صنفی تشکیل دهند. فراموش نکنید که در ابتدای پیروزی انقلاب، این فقط خانه کارگر نبود که از شورا سخن بگوید، هیچ جریان چپ و راستی نبود که به جز از شورا از چیز دیگری سخن گوید. پس به سبک آنان که هر روز از طریق بازی با اسامی، توده‌ی مردم را به سمتی می‌کشند، به مسایل اصیل کارگری نینادیشیم.

۵. جنبش کارگری ایران باید ضرورت را بر هر چیز دیگری ترجیح دهد. خواست و سیر فعلی جنبش، مقدم بر هر حرکت و خواستی، وحدت‌گرایی می‌باشد. کارگران جز از طریق وحدت به هیچ‌یک از خواسته‌های خویش نمی‌رسند. از آن‌که به نوعی به این موضوع توجه داشته‌اید، باید از شما تقدیر کرد. اما به هر حال به یاد داشته باشید که اگر بنا باشد کارگران بخش - بخش و شاخه - شاخه شوند، جز زیان هیچ چیزی نصیب آن‌ها نخواهد شد. اگر تشکیلات بیشترتری وجود دارد، منافع کارگران باز نیز همراهی وحدت‌گرایانه با چنین تشکیلاتی می‌باشد. خانه کارگر تمام همت خود را برای حفظ این وحدت به کار گرفته است.

و نکته‌ی آخر در باب صلاحیت نمایندگان کارگران در اجلاس... از آن بین‌المللی‌تار باید به اطلاع شما برسانیم که ابتدا در این مورد نطق‌های ایشان را رسیدگی و بررسی نموده و سپس به اظهار نظر بپردازید. همواره گرایش‌های این نمایندگان در روزنامه‌ی کار و کارگر به چاپ رسیده و حتا برخی روزنامه‌های دیگر نیز این گزارش را چاپ کرده‌اند. هیچ سالی این نمایندگان بدون گزارش باز نگشته‌اند. در خانه کارگر برای تکمیل این گزارشات به روی هیچ پژوهشگری بسته نیست.

به عبارت دیگر هر کارگری می‌تواند به سهم خود در این تشکل شرکت نماید. این‌جا خانه‌ی همه‌ی کارگران است.

چنین باد
روابط عمومی خانه کارگر

مؤسسه انتشارات نگاه منتشر کرد:

عشق و بانوی ناتمام

امیرحسین چهل‌تن

پانزدهمین نمایشگاه بین‌المللی کتاب تهران